Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . . δρ. 3,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 1,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΠΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰανουαρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 6*

«Εἶχε καὶ ὅπλα!...» (Σελ. 46, στ. 6')

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια)*

Διαρκῶς ἀνεβοκατέβαιναν προμηθευταί, ἐρχόμενοι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἑκατομμυριοῦχον. Ὁ γραμματεύς του διήρχετο τὸν καιρόν του δεχόμενος καὶ ἀποπέμπων τοὺς ἀναριθμήτους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἑλκύονται πάντοτε ἀπὸ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα ἢ τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ ἕνας ἤρχετο νὰ προτείνῃ νέον ἀεροπλάνον, ἀρκετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ σηκώσῃ τὸν κ. Ρισανέλ, τὴν σύζυγόν του, τὸν υἱόν του καὶ δύο ὑπηρέτας. Ὁ ἄλλος ἐπέμενε νὰ τῷ ἐκχωρήσῃ τὸ προνόμιον ἑνὸς ἀσυρμάτου τηλεγράφου τῆς τσέπης, ὁ ὁποῖος ἐξησφάλιζεν εἰς τὸν ταξειδιώτην διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του.

Ἀναρίθμητοι ἦσαν αἱ φαρμακευτικαὶ συσκευασίαι, τῶν ὁποίων τὰ δείγματα συνεσωρεύοντο εἰς τὸ θυρωρεῖον. Ἔπειτα ἦσαν οἱ κατασκευασταὶ τελειοποιημένων σκηνῶν, εἰδῶν καταυλισμοῦ καὶ αὐτοκινήτων ἐφοδιασμένων μὲ μυδραλλιοβόλα, ὥστε ὁ κ. Ρισανέλ νὰ ἠμπορῇ νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰς ἐπικινδύνους χώρας.

Διὰ τὴν κυρίαν Ρισανέλ, τὰ καταστήματα τῶν συρμῶν ἔστελλον ἀκαταπαύστως νέας εἰδικὰς «δημιουργίας»: Καπέλλα ἀπὸ φελλὸν διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ἡλίασιν, ἐπανωφόρια κας-πουσσιὲρ ἀβαρῆ, φουστάνια, μαρονὶνὰ καὶ συγχρόνως παρισινά.

Καὶ ἠγόραζεν ὁ κ. Ρισανέλ, ἠγόραζε διαρκῶς. Τὰ κιβώτια ἐσωρεύοντο εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑνὸς ὑπηρέτου ἐπιφορτισμένου νὰ τὰ ἀριθμῇ, καὶ νὰ γράφῃ ἐπάνω μὲ μεγάλα κόκκινα γράμματα:

RICHANEL, MAROC

Δὲν ἔβλεπε κανεὶς πορὰ μόνον αὐτὰς τὰς δύο κτυπητὰς λέξεις παντοῦ εἰς ὅλα τὰ δωμάτιά τοῦ μεγάρου, μέχρις αὐτῶν τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὁποῖα παρετάσσοντο πρὸ τῆς θύρας, φορτωμένα ἐμπορεύματα.

RICHANEL, MAROC

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἤτο ἐνθουσιαμένος μὲ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα, μὲ αὐτὴν τὴν τύρβην ποῦ ἐβασίλευε γύρω του, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸν μεγάλον κρότον ποῦ ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸ Παρίσι ἡ εἴδησις τοῦ ταξειδίου του.

Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ματαιοδοξία ἦτο τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, οὐδέποτε δὲ εἶχε παρουσιασθῇ τόσον καλὴ εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσουν περὶ αὐτοῦ.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα περὶ ἁπλῆς πληρωμένης ρεκλάμας τῶν βιομηχανικῶν του προϊόντων· ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ *ρέπορτερ* ἐξεθείαζον τὴν του καὶ τὴν δραστηριότητά του. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀναπήρου αὐτοῦ, νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον μακρυνὸν ταξεῖδι, ἦτο πράγματι ἰδέα πρωτότυπος καὶ παράδοξος. Καὶ αὐτὴ ἡ παραδοξότης εἶχεν ἑλκύσῃ τὸν ἑκατομμυριοῦχον.

Ὅταν ὁ Τζούλης ἔρριψε τὴν ἰδέαν τοῦ ταξειδίου, ἀμέσως ὁ κ. Ρισανέλ ἐσκέφθη κάτι ἀσυνείθιστον καὶ ἰδιόρρυθμον. Τὰ κλασσικά, τὰ στερεότυπα ταξείδια τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Νορβηγίας, τῆς Αἰγύπτου, δὲν τοῦ ἤρεσαν διόλου.

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη τὸ Μαρόκον, τὴν ἀπέραντον αὐτὴν χώραν, τὴν παρθένον καὶ μυστηριώδη, περὶ τὴν ὁποίαν ὠργίαζεν ἡ ἀπληστία τῶν ἐθνῶν.

«Ἐνῶ οἱ διπλωμάται ἐρίζουν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Μαρόκου, θὰ ὑπάγω νὰ τὸ κατακτήσω ἐγώ!» εἶχε δηλώσει ὁ κ. Ρισανέλ.

Δύσκολον βέβαια. Ἀλλὰ μὲ τὰ χρήμα-

«Δὲν εἶχε τί νὰ παντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχείρημα...» (Σελ. 46, στ. γ')

τα, εἰς τὸν κόσμον τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον!

Ὅταν ὁ ἐδωδιμοπώλης ἀνήγγειλε τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ κυρία Ρισανὲλ δὲν ἐξεδήλωσε καὶ πολὺ μεγάλην ἔκπληξιν.

Τῆς εἶπαν, ὅτι τὸ ταξεῖδι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ υἱοῦ της, καὶ αὐτὸ τῆς ἔφθανεν. Ἄλλως τε ἡ πρώην ταμίας τοῦ «Μαρινάτου Τόνου» δὲν ἦτο πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ τὸ Μαρόκον αὐτὸ δὲν τῆς ἐφαίνετο πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν Νίτσαν ἢ τὸ Μπιαρρίτς, ὅπου τὴν ἐπήγαινε κατ' ἔτος ὁ σύζυγός της.

Μὲ γαλήνην καὶ 'μ' ἐγκαρτέρησιν προητοιμάζετο διὰ τὸ ταξεῖδι, τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα ποῦ τὴν ἐξέπληττε κάπως, ἦτο τὸ πλῆθος τῶν ἀποσκευῶν ποῦ θὰ ἔπαιρναν μαζί των. Καὶ μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ τραπέζι, ἠρώτησε δειλά - δειλὰ τὸν σύζυγόν της:

— Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν καλὰ μαγαζιὰ 's αὐτὸ τὸν εὐλογημένο τόπο ποῦ θὰ πᾶμε;

Μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὁ κ. Ρισανὲλ ἐγελοῦσε τρεῖς ἡμέρας. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν ὑπάρχουν μαγαζιὰ εἰς τὴν ἔρημον!... Μὰ ὄχι, καλέ, ὄχι! Τὸ Μαρόκον εἶνε μία χώρα ἀγρία, ἀπολίτιστος, ὅπου οἱ ἐθαγενεῖς σκοτώνουν τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν των, καὶ ὅπου κινδυνεύει κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πεῖναν καὶ δίψαν, μέσα εἰς τοὺς φλογεροὺς καὶ στείρους ἄμμους.

Ἡ κυρία Ρισανέλ, ἀφοῦ ἤκουσε σιωπηλὴ αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἀποροῦσεν ἡ δυστυχισμένη πρὸς τί νὰ ἐκλέξουν αὐτὸν τὸν ἀγριότοπον. Ἐγάθηκαν τόσοι ἄλλοι, ὡραιότεροι, τερπνότεροι, προσιτώτεροι; Δὲν ἐπήγαιναν καλλίτερα πουθενὰ ἀλλοῦ, ὅπου θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ὅλας τὰς ἀναπαύσεις, νὰ τρώγουν ἥσυχα καὶ νὰ παίρνουν τὸ τσάϊ των εἰς τὰς πέντε, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον σφαγῆς;

Τὸ ἰατρικὸν τοῦ Τζούλη ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ.

Ἀπεναντίας ὁ Λουλοὺ ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν τοῦ. Ὡμοίαζε μὲ νεαρὸν ἄγριον ζῶον, φυλακισμένον πολὺν καιρόν, τοῦ ὁποίου ἄνοιγαν ἔξαφνα τὸ κλουβί.

Τὸ ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον συνεβούλευσεν ὁ Τζούλης, ἄρχισε νὰ ἐνεργῇ δραστηρίως, πρὶν ἀκόμη δοθῇ. Μόνον μὲ τὴν ἰδέαν!

Ἐτελείωσαν αἱ ἄγρυπνοι νύκται, ἔπαυσαν οἱ νευρικοὶ τρόμοι, αἱ σπασμωδικαὶ κινήσεις τῶν χειρῶν, ἔφυγεν ἡ ὠχρότης καὶ ἡ δυσθυμία, ἐπανῆλθεν ἡ ὄρεξις καὶ ἡ ζωηρότης. Ἡ νευρασθένεια αὐτή, τὴν ὁποίαν τόσον καλῶς διέγνωσεν ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, ὑπεχώρει νικημένη, κατατροπωμένη.

Τί θαῦμα! Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ μικρὸς ἔτρεχεν εἰς ὅλον τὸ σπίτι, ἐγέμιζε τὰ κιβώτιά του, ἔδιδε διαταγὰς εἰς τὸν Θαλαμηπόλον του, ἐχειρίζετο τὰ ὅπλα του... διότι εἶχε καὶ ὅπλα! Μίαν μικρὰν κομψὴν καραμπίναν, διὰ νὰ σκοτώνῃ τοὺς Μαροκινοὺς καὶ προπάντων τὰς πέρδικας ποῦ θὰπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἕνα θαυμάσιον μαχαῖρι διὰ νὰμύνεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ προπάντων διὰ νὰ κόπτῃ τὸ κρέας του, ὅταν θὰ ἐγευμάτιζαν εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ὁ Λουλοὺ ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν ἀχθοφόρου καὶ ἐκοιμᾶτο ἐννέα ὥρας, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ οὔτε μίαν φοράν.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἔθλεπεν ὁ κ. Ρισανὲλ τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν μεταβολὴν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ υἱοῦ του. Καὶ ἠσθάνετο ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὠφείλετο, δηλαδὴ πρὸς τὸν μαθητευόμενον ἠλεκτρολόγον, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει τώρα ἰατρὸν Τζούλην.

«Ἦσαν οἱ φωτογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ πάρουν τὸ σύμπ'εγμα...»
(Σελ. 47, στ. α')

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Τζούλης θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὸ μεγάλον ταξεῖδι. Ἡ ἰταμότης του, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά, ἔκαμεν ἀπεναντίας ὥστε ναὸ ξήσῃ ἡ πρὸς αὐτὸν εὔνοια τῶν κυρίων. Ὄχι μόνον ὁ Λουλοὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς τὸν νέον του φίλον, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν τὴν φιλίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη τόσον καλὰ ἀποτελέσματα.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ μάγειρος ἐπρόβαλε μερικὰς ἀντιρρήσεις, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰποφασισθῇ ἡ ἀναχώρησις τοῦ υἱοῦ του, — τοῦ ἐκακοφαίνετο προπάντων ποῦ θὰ ἔχανε τὰ μαθήματά του, — ὁ κ. Ρισανὲλ τὸν διέκοψε λέγων:

— Μὴν σὲ μέλῃ 'γι' αὐτό! ὁ υἱός σου μοῦ προσέφερε μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν: ἔσωσε τὸν Λουλοὺ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἠλιθίων ἰατρῶν, ποῦ τοῦ ἐχαλοῦσαν τὸ στομάχι μὲ τὰ γιατρικά των. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον του. Ἔννοια σου!

Ὁ μάγειρος δὲν εἶχε τί νὰπαντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχείρημα. Καὶ ἠρκέσθη νὰ εἰπῇ καθ' ἑαυτόν:

«—Τὸν κατέργαρο τὸν Τζούλη!.. Ὅλους τοὺς ἐμάγευσεν ἐδῶ-μέσα, ὁ διαβολάκος!»

Ὅλους... ἐκτὸς βέβαια τοῦ ἰατροῦ. Ὤ, ὁ κ. Δενιζὼ πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἔστελνεν εἰς τὸν διάβολον τὸ «παληόπαιδο», τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τὸ μέγαρον, ὅπου ἐζοῦσαν τόσον ἥσυχα ὡς τώρα...

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὸ ταξεῖδι θὰ ἔπαιρναν μαζί των καὶ τὸν ἰατρόν. Ἦτο ὅμως φανερόν, ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ποῦ ἐνέπνευεν, ἐκλονίσθη σπουδαίως. Ἡ βασιλεία του ἐφαίνετο , καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κοντά του ὁ κ. Ρισανέλ, τὸν ἐπείραζε δίχνων τὰ κόκκινα μάγουλα τοῦ υἱοῦ του.

— Ἔ, τί λέτε λοιπόν, γιατρέ; τῷ ἔλεγεν. Ὁ συνάδελφός σας Τζούλης δὲν διέγνωσε καλά;... Ἤτο πράγματι νευρασθένεια καὶ θεραπεύεται ὁλονέν. Δὲν εἴσθε τῆς γνώμης;...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἰατρὸς ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογῇ, ὅτι οὐδέποτε ὁ ἀσθενής του ἦτο καλλίτερα.

Ἐπιδεικτικὴ ἀναχώρησις

Ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔρθασε. Θὰ ἔπαιρναν τὸ τραῖνον ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Λυών. Δύο βαγόνια τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸν ἑκατομμυριοῦχον καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

Τὴν ἑπομένην, εἰς τὴν Μασσαλίαν, θὰ ἐπεβιβάζοντο μιᾶς θαλαμηγοῦ, ἡ ὁποία θὰ ὡδήγει τοὺς ταξειδιώτας εἰς τὴν Ταγγέρην.

Πλῆθος περιέργων συνωστίζετο εἰς τὸν σταθμόν. Ὅλοι ἤθελαν νὰ παρευρεθοῦν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Ρισανέλ, περὶ τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ὡμίλουν ἀπὸ ἑβδομάδων.

Ἔβλεπαν ταναρίθμητα κιβώτια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκοντο αἱ κόκκιναι ἐπιγραφαὶ «Richanel, Maroc», καὶ τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν ὁλόκληρον φορτηγὸν βαγόνι.

Οἱ ρέπορτερ περιεφέροντο εἰς τὸ πεζοδρόμιον, περιμένοντες τὴν ἄφιξιν τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Ἐπιτέλους ὁ κ. Ρισανὲλ ἔφθασε μὲ τὴν μικράν του ἠλεκτροκίνητον ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον κατασκευάσῃ ἐπὶ νέου τύπου, εἰδικῶς διὰ τὸ ταξεῖδι. Ἐφοροῦσεν ἕνα κοστούμι ἀπὸ χακί, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κάπως γελοῖον εἰς τὸ ὑπόστεγον ἑνὸς παρισινοῦ σταθμοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ μεγαλοβιομήχανος δὲν ἐφοβεῖτο

τὰ κτυπητὰ καὶ ἰδιόρρυθμα πράγματα. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπερίμενε νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ του, ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς Μεσογείου, διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν ἀποικιακήν του στολήν, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν βλούζαν μὲ ἀναρίθμητα θυλάκια, φοδραρισμένα μὲ καουτσούκ, ὅπου ἐφυλάσσοντο λογιῶν-λογιῶν πράγματα, ἐπίσης ἀναρίθμητα.

Ὅσον διὰ τὴν ἅμαξάν του, τὴν τροχοφόρον θηλ, πολυθρόναν του, ἦτο ἁπλούστα ἕνα θαῦμα, ὁ δὲ ταξειδιώτης δὲν ἐδυσκολεύθη ποσῶς νὰ δείξῃ τὸν μηχανισμόν της εἰς τοὺς ρέπορτερ ποῦ τὸν περιεστοιχίσαν.

— Βλέπετε; τοὺς ἔλεγε' κινεῖται μὲ μικροὺς συμπυκνωτὰς τελειοποιημένους, ποῦ κατέχουν ἐλάχιστον χῶρον. Εἶμαι ἐδῶ-μέσα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς ποῦ ἔχετε τὰ πόδια σας. Καὶ πρῶτον, τρέχω γρηγορώτερα.

Καὶ διὰ νὰποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, ὁ ἑκατομμυριοῦχος ὤθησεν ἕνα μικρὸν μοχλόν. Ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸν ἁμαξάκι ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον μὲ μίαν ταχύτητα, πολὺ ἐπίφοβον δι' ὅσους συνωστίζοντο ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ κύριος Ρισανὲλ ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁμίλους μὲ μίαν δεξιότητα ἀληθῶς θαυμαστήν.

Ἐν τούτοις ἕνας ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου τὸν ἐπλησίασεν εὐλαβῶς καὶ τὸν παρεκάλεσε. νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του, ἐπιφυλάττων αὐτὴν διὰ τὰς ἐρήμους πεδιάδας τοῦ Μαρόκου.

Μετὰ τὴν ἅμαξαν, ὁ ἑκατομμυριοῦχος παρουσίασεν εἰς τοὺς ρέπορτερ τὸν υἱόν του!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ, ΔΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν: «Κύριε Φαῖδον, ἐδιάβασα αὐτὰ ποῦ ἐγράφατε προχθὲς περὶ *Μαύρης Χειρός*. Ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ, ὅτι ὅλα τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα διασκεδάζουν μὲ τοὺς ἀθλους τοῦ Νὰτ Πίγκερτων καὶ τῶν τοιούτων, εἰμποροῦν νὰ βλαφθοῦν. Καὶ λαμβάνω παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου. Ἀπὸ μικρός, πολὺ μικρός, συνήθισα νὰ διαβάζω ὅ,τι ἔπιπτεν εἰς τὰ χέρια μου. Οἱ γονεῖς μου ποτὲ δὲν μοῦ ἀπηγόρευσαν τυπωμένον χαρτί, — σημειώσατε ὅτι δὲν εἶνε «ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων» καὶ οἱ καίμενοι δὲν κάμνουν καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ χαρτιοῦ καὶ χαρτιοῦ, — καὶ ποτὲ δὲν συνεμορφώθην μὲ τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι μᾶς λέγουν νὰ ἐκλέγωμεν τὰναγνώσματά μας. Καὶ ὅμως δὲν ἐβλάφθην εἰς τὸ παραμικρόν. Εἰμπορῶ τουλάχιστον νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ καταντήσω εἰς τὰς φυλακάς, διότι κανὲν ἔγκλημα δὲν θὰ διαπράξω, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἐδιάβασα εἰς τὰ μυθιστορήματα' (ἀλλ' οὔτε καὶ κανὲν ἄλλο ἰδικῆς μου ἐπινοήσεως!) Τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον μετανοῶ, εἶνε ὁ χαμένος καιρός. Διότι πολλάκις μοῦ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ἀρχίζω ἓν μυθιστόρημα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶνε ὡραῖον, προχωρῶ, τὸ τελειώνω, καὶ ἔπειτα βλέπω ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον. Καὶ δυστυχῶς πολλὰ τέτοια μὲ γελοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ μὲ κάμνουν νὰ χάνω καιρόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσα νὰ χρησιμοποιήσω καλλίτερα. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Εἶμαι σῶος καὶ ἀβλαβής, καὶ τοιοῦτος θὰ διατηρηθῶ μέχρι τέλους. Ἰδοὺ διὰ ποίους λόγους νομίζω, κύριε Φαῖδον, ὅτι μεγαλοποιεῖτε τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ νεολαία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς *πεντάρας*. Ἐπειδὴ εὑρέθησαν δέκα παλαβοὶ νὰποπαλαβώσουν μὲ τὴν *Μαύρην Χεῖρα*, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ὅλοι ἡμεῖς ποῦ τὴν ἐδιαβάσαμεν εἴμεθα διὰ τὰ σίδερα. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἔχω κάποιον δίκηο;»

Ὄχι, μικρέ μου φίλε! Ἀπεναντίας νομίζω ὅτι ἔχεις ἐντελῶς ἄδικον. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦμαι, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας εἰμπορεῖ νὰ σκέπτωνται, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁμοίως, — τὸ ἄδικόν σου, δηλαδὴ τὴν πλάνην σου, θὰ σοῦ τὴν δείξω δημοσίᾳ.

Οἱ *Καίμενοι* γονεῖς σου, ποῦ δὲν εἶνε «ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων», ἀλλὰ δὲν σ' ἀγαποῦν δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον, σὲ παρέδωσαν εἰς τοὺς διδασκάλους κ' ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγωγήν σου. Ἐπίσης ἀπὸ μικρὸν σ' ἐνέγραψαν συνδρομητὴν καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὠφειλες νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τῶν διδασκάλων σου καὶ τῆς Διαπλάσεως, — ἡ ὁποία, σημείωσε, ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος διδάσκαλος, — καὶ νὰ ἐκλέγῃς τάναγνώσματά σου. Καὶ μόνη ἡ ἀπώλεια τοῦ καιροῦ, τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖς, ἂν εἶνε ἡ ζημία τῆς παρεκκλίσεώς του, πίστευσε ὅτι πάλιν εἶνε μεγάλη. Ὑπάρχουν τόσα χρήσιμα καὶ τόσα ἀληθῶς ὡραῖα βιβλία ποῦ πρέπει νὰ διαβάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ζωήν του! Καὶ δυστυχῶς οὔτε ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶνε ἀπέραντος, οὔτε ὅλαι αἱ ὧραι τῆς ζωῆς εἶνε προωρισμέναι γιὰ διάβασμα. Ἔχει κανεὶς νὰ διαβάσῃ πολλά, ἀλλὰ ἔχει νὰ κάμῃ περισσότερα. Ἑπομένως εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη *νὰ οἰκονομῇ τὸν καιρόν του* καὶ νὰ μὴ διαβάζῃ παρὰ μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρμόδιοι τοῦ συνιστοῦν ὡς ὡραῖα καὶ χρήσιμα. Ἡ τουλάχιστον — διότι καὶ αὐτὰ εἶνε πολλά, — ἀποφεύγῃ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ καταγγέλλουν ὡς ἄσχημα καὶ περιττά. Ἂν ἀντὶ τόσων μυθιστορημάτων ποῦ ἄρχισες κ' ἐτελείωσες, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι προχωρῶν θὰ εὕρισκες τὸ ὡραῖον, ἂν ἀντὶ τόσων προστύχων βιβλίων ποῦ σ'ἔκαμαν νὰ χάσῃς τὸ πολυτιμώτερον ποῦ ἔχεις— τὸν καιρόν σου, — ἐδιάβαζες βιβλία *ἐκλεκτά*, σήμερον δὲν θὰ ἤσουν πλέον σοφός, πλέον μορφωμένος, πλέον καλαίσθητος; Συλλογίσου, ὅτι αὔριον θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Θὰ ἐργάζεσαι πολὺ καὶ μόλις θὰ εὐκαιρῇς νὰ τρώγῃς. Ἔ, πόσες φορὲς τότε θὰκούσῃς νὰ ὁμιλοῦν διὰ κανὲν ἀριστούργημα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ κάθε ἄνθρωπος μορφωμένος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, καὶ θὰ λέγῃς μέσα σου: «Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴ τὸ διαβάσω τότε ποῦ *εἶχα καιρόν*; ἀντὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου *Νὰτ Πίγκερτων*;...»

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου ἡ μόνη ζημία σου! Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσχημα καὶ τὰ γελοῖα, ἢ καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἁπλῶς διασκεδαστικὰ ποῦ ἐδιάβασες, εἶσαι καὶ θετικώτερον ζημιωμένος. Σ'ἔβλαψαν! Ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸ ἐννοῇς μόνος σου. Ἂν τὸ ἄσχημον δὲν ἔβλαπτε, πίστευσέ με, μικρέ μου φίλε, ὅτι τὸ ὡραῖον δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν! Ἀλλὰ τὸ ἄσχημον βλάπτει, καὶ βλάπτει πολύ... Τί σημαίνει ἂν ἐγγυᾶσαι, ὅτι δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ κακοῦργος, — τὸ ὁποῖον πιστεύω ὁλοψύχως, — καὶ ὅτι δὲν θὰ καταντήσῃς ποτὲ εἰς τὴν φυλακήν; ... Δὲν εἶπα καὶ προχθές, ὅτι οἱ δηλητηριάζοντες τὴν ψυχήν των μὲ αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, εἶνε ὑποκείμενοι νὰ πάθουν ἄλλα, πολὺ χειρότερα; Καὶ πρῶτα - πρῶτα νὰποτύχουν εἰς τὴν ζωήν των. Μικρὸν τὸ ἔχετε αὐτό; Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα ἔστω νὰ φυλακισθῇ κανεὶς ὀλίγον καιρόν, παρὰ νὰποτύχῃ εἰς τὴν ζωήν του, δηλαδὴ νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ τὸ *καλὸν* ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον εἶνε προωρισμένος.. Θὰ ἐχρειάζετο μεγάλη ἀνάπτυξις διὰ νὰ σᾶς δείξω, πῶς ἐλαττοῦνται αἱ διανοητικαὶ καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *ἀσχήμου*. Ἀλλὰ βασισθῆτε εἰς τὴν βεβαίωσίν μου καὶ δὲν θὰ χάσετε. Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια!

Κ' ἓν ἄλλο ἀκόμη. Παραδέχομαι διὰ μίαν στιγμήν, ὅτι σύ, μικρέ μου φίλε, δὲν «ἐβλάφθης» ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἐδιάβασες, διότι εἶσαι ἐκτάκτως δυνατὸς ὀργανισμός. Ἀλλὰ τότε εἶσαι μία ἐξαίρεσις. Θὰ ἦτο πολὺ παράλογον νὰ ὑποθέσῃ κανείς, ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ εἶνε «ἐκτάκτως δυνατά», καὶ ὅτι εἰμποροῦν νὰ μένουν ἀνεπηρέαστα, χωρὶς ἄλλην ζημίαν ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ καιροῦ. Ἑπομένως, δὲν μεγαλοποιῶ διόλου τὸν κίνδυνον, ποῦ διατρέχει ἡ νεολαία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς *πεντάρας*

Αὐτὰ εἶχα νὰπαντήσω εἰς τὸν μικρόν μου φίλον, τὰ ὁποῖα, ὑπενθέτω, χρησιμεύουν εἰς πολλούς...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 40)

— Εἶνε πονηροί, εἶνε λωποδῦται ἐξ ἐπαγγέλματος χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος. Ἡ δουλιὰ προετοιμάσθηκε ἀπὸ χέρια ἐμπείρων. Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶνε πολὺ παράξενο. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴ νὰ ζητήσωμε τὸν συνένοχο ταχυδρόμο.

— Διάβολε, σκέφθηκε ὁ Ἐρβελίν, ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται, εἶνε ἤδη ἐν γνώσει!

Κάτω ὁ ὑπαστυνόμος ἐξηκολούθησε:

—Πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν τώρα. Κλειθροποιέ, ἄνοιξε τὴν θύρα τῆς εἰσόδου.

Σὲ λίγα λεπτὰ τέσσαρες ἄνδρες, ὁ ὑπαστυνόμος, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ δύο χωροφύλακες εἰσῆλθαν στὸ γραφεῖο. Μόλις εἶδαν τὸν Ἐρβελὶν δεμένον στὸ κάθισμά του, ἐσήκωσαν τὰ χέρια καὶ ἀνεφώνησαν ἐκπληκτοι:

—Ὦ! ὦ! Τί εἶνε αὐτὸ τὸ δέμα, ποῦ ἐπιγράφεται «Πλὸκ καὶ Σια;» (*)

—Κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπε γελῶν ὁ Ἐρβελίν, ἔρχεσθε στὴν ὥρα, γιατὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λυθῶ.

Ἀλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἔκλεισε τὴ μύτη του.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ φρικτὴ μυρωδιά;

— Εἶνε ἡ μυρωδιὰ τοῦ χλωροφορμίου· μ' αὐτὸ μ' ἀποκοίμισαν.

— Καλά, καλά, θ' ἀπαντήσῃς στὰς ἐρωτήσεις μου τώρα ἀμέσως.

«Σὲ συλλαμβάνω!» (Σελ. 48, στ. β')

Ἕνας ἀστυφύλαξ ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιά.

—Ἀχ! ἔκαμε ὁ Ἐρβελὶν τεντώνων χέρια καὶ πόδια, πάω καλλίτερα.

— Τώρα, παιδί μου, θὰ μοῦ πῇς, πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ τί συνέβη αὐτὴ τὴ νύκτα ς' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Ἐρβελὶν διηγήθηκε ὅλα ὅσα γνωρίζομε καὶ ἐπρόσθεσε:

— Ὅσο γι' αὐτὸ ποῦ συνέβη ἐδῶ, τὸ ἀγνοῶ, γιατὶ ἐκοιμώμουν. Τὸ μόνο ποῦ ξεύρω εἶνε, ὅτι ἦταν τρεῖς καὶ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Πλὸκ μεταμφιεσμένος σὲ ἀστυφύλακα.

—Ἡ ἀφήγησίς σου δὲν εἶνε πολὺ σαφής, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, καὶ φαίνεσαι ὑποπτος, ἀφοῦ ὁμολογῇς ὅτι ἐσὺ ὁ ἴδιος ἔδωκες τὸ ψεύτικο τηλεγράφημα, ποῦ σκοπὸ εἶχε ν' ἀπομακρύνῃ αἰφνιδίως τὸν κόμητα Δε-Πραντέρ.

— Σᾶς εἶπα, κύριε ὑπαστυνόμε, πῶς κάποιος θὰ ἔβαλε κρυφὰ τὸ τηλεγράφημα στὸ σάκκο μου.

—Πιθανόν· ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ ἐξακριβωθοῦν αἱ ἐξηγήσεις σου, σὲ συλλαμβάνω!

— Μὲ συλλαμβάνετε! Μὰ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε.

— Μάλιστα, θὰ εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας στοῦ ἀναχριτοῦ. Ἐξ ἄλλου θὰ εἰδοποιήσω τὴ διεύθυνσί σου.

—Ὡραία δουλειά! εἶπε ὁ Ἐρβελίν. Ἀ! Πλόκ, φίλε μου Πλόκ, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ξαναπαμωθοῦμε!

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, κατὰ τὰς πέντε, ὁ Ἐρβελὶν εἰσήχθη ἐν μέσῳ δύο χωροφυλάκων στὸ γραφεῖο τοῦ ἀναχριτοῦ, φορῶν μιὰ παλαιὰ ταχυδρομικὴ στολή του.

Ὁ Ἐρβελὶν μὲ χαρὰν ἀνεγνώρισε τὸν δικαστὴν, ποῦ δύο μῆνας πρὶν τὸν εἶχεν ἀνακρίνει γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς. Ὁ δικαστὴς τὸν ὑπεδέχθη μειδιῶν καὶ τοῦ εἶπε;

—Παιδί μου, ὡραία γελάστηκες, καὶ ἡ τόλμη σου ἦταν μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ ἀπειρία σου στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Μπορεῖς ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃς, γιατὶ ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ πραγματικοὺς λῃστάς. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσιν τοῦ ὑπαστυνόμου. Καὶ πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεσκέφθη ὁ διευθυντής σου καὶ μοῦ εἶπε πολλὰ ἐγκώμια γιὰ σένα. Θὰ ἐπανακτήσῃς τὴν ἐλευθερία σου καὶ θὰ δυνηθῇς ἀπὸ τὴ νύκτα αὐτὴ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ὑπηρεσία σου. Θὰ εἶσαι ὅμως συγχρόνως καὶ στὴ διάθεσι τῆς δικαιοσύνης γιὰ τὴν ἀνάκρισι, ποῦ θὰ γίνῃ, καὶ γιὰ νὰ εὑρεθῇς ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς λωποδύτας, ἂν ἐπιτύχουν νὰ τοὺς συλλάβουν. Αὔριον τέτοια ὥρα θὰ παρουσιασθῇς ἐδῶ. Θὰ παρευρίσκεται καὶ ὁ κύριος κόμης Δε-Πραντέρ, ποῦ τοῦ πῆγες τὸ τηλεγράφημα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε δικαστά, θὰ εἶμαι ἀκριβής, γιατὶ πρέπει νὰ πάρω μιὰ περιφανῆ ἱκανοποίησι ἀπὸ τὸν Πλόκ. Καὶ μιὰ ἡμέρα θὰ τὴν πάρω.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ ψευτοαστυφύλαξ ἦταν ὁ Πλόκ;

— Ὦ! ἐντελῶς βέβαιος. Δὲν ἀμφιβάλλω πιά, κύριε δικαστά, ὅτι ὁ Πλὸκ ἔχει συνεταιρισθῇ μὲ μιὰ συμμορία κακοποιῶν.

— Εἶνε προφανῶς ὁ τῆς συμμορίας αὐτῆς, τῆς τόσον καλὰ διωργανωμένης, εἶπεν ὁ δικαστής. Αὐτὸς ὁ Πλὸκ εἶνε πρόσωπο ἐπικίνδυνο καὶ εἶνε εὐτύχημα, ποῦ βγῆκες ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέτε, κύριε δικαστά, πῶς ἐγλύτωσα; Πῶς εἰδοποιήθηκε ὁ ὑπαστυνόμος;

— Ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ κόμητος Δε-Πραντέρ. Ὁ κόμης χθὲς τὸ βράδυ ἔφθασε στὸ Μπιαρὲ καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν κόμησσαν, ποῦ εὑρίσκετο εἰς ἄριστην ὑγείαν ὅτι αὐτὴ δὲν τοῦ εἶχε στείλη κανένα τηλεγράφημα.

Ἔπειτα τὸ τέχνασμα τοῦ τηλεγραφήματος εἶνε συνειθισμένο στὴ συμμορία αὐτή. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ στέλλουν κανονικῶς Ἂν ἐνήργησαν χθὲς ἔτσι, εἶνε γιατὶ ἡ περίστασις ἦταν ἐπείγουσα. Αὔριον ὁ κόμης θὰ μετοικοῦσε.

— Τὸ μάθημα θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

— Ναί, στὸ ἑξῆς νὰ κάθεσαι ἡσύχος.

— Ἡσυχος! ὤ! μὰ ὄχι, κύριε δικαστά. Ἢ ὁ Πλὸκ θὰ ἔχῃ τὰ κόκκαλά μου ἢ ἐγὼ τὰ δικά του. Θὰ μονομαχήσωμε μέχρι θανάτου.

Ὁ δικαστὴς ἀπέλυσε μ' εὐμένεια τὸν Ἐρβελίν. Αὐτὸς τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἐπρόσθεσε:

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνω ἀστυφύλαξ. Ἀ! ὅταν αὐτὸ θὰ γίνῃ, τότε θὰ εἶνε τὸ γλέντι, φίλε μου Πλόκ!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ 40.

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 40).

Ὁ κ. Δικαστής:—Ἀρκεῖ, θειὰ-Λοξή. Κάθησε στὴ θέσι σου. Νὰ προσέλθῃ τώρα ὁ κτηνίατρος Ζαφειράκης.

Ὁ Γραμματεύς:—Ζαφειράκης Γεώργιος τοῦ Νικηφόρου, κτηνίατρος. Ἐμπρός!

Ὁ κ. Ζαφειράκης:—Ἐξετάζω λοιπὸν τὸν ἀσθενῆ μου καὶ ἀνακαλύπτω εἰς τὸ παχύ του ἔντερον ἕνα σῶμα ξένον, στερεόν, σκληρόν, τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦσε σοβαρώτατα τὴν ὑγείαν του. Ὁπλίζομαι ὅθεν μ' ἕνα...

Ὁ κ. Δικαστής.—Κύριε Ζαφειράκη, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὰς περιττὰς λεπτομερείας. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ ξένον σῶμα;...

Ὁ κ. Ζαφειράκης:—Ἤτο ἡ νικελίνη στεφάνη ἑνὸς δερματίνου βαλαντίου, μὲ ἄλλους λόγους ἡ σούστα ἑνὸς πουγγιοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἀνεγνώρισεν ὡς ἰδικόν της. Ἡ κατάθεσίς μου, κύριε δικαστά, ἐτελείωσε.

Ὁ κ. Δικαστής:—Τώρα θὰ ἀποφανθῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρε Λαρδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε;

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια:—Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς:—Κ' ἐγὼ ξαναλέω, ὅτι πῶς ἀγόρασα, μὲ συμπάθειο, τὸ γουροῦνι μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα 'ς τὸ σῶμά του.

Ὁ κ. Δικαστής:—Πολὺ καλά· Τὸ Δικαστήριον ἀποσύρεται πρὸς συνδιάσκεψιν! *(Σηκώνεται ἀπὸ τὴν ἕδραν του καὶ πηγαίνει εἰς μίαν ἄκρην, ὅπου ἀκκουμβᾷ εἰς τὸν τοῖχον καὶ μένει βαθυσυλλογισμένος.)*

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, ἀπὸ τὴν θέσιν της, πρὸς τὸν Λαρδῆν.—Τώρα νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πάθῃς!

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς:—Ἐγὼ ἢ ἐσύ;... Κακομοῖρά μου, τί σὲ περιμένει!

Ὁ Γραμματεύς:—Ἡσυχία! Σεβασθῆτε, παρακαλῶ, τὴν ἱερότητα τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ κ. Δικαστοῦ!

Γεωργούλης:—Καλὲ τί συνδιάσκεψι κοπανᾶτε; Αὐτὸς *(Δείχνει τὸν Δικαστήν)*. σκέπτεται μόνος του...

Ὁ Γραμματεύς:—Σιωπή, μικρὲ αὐθάδη! Ὅταν τὸ Δικαστήριον ἀποτελῆται μόνον ἀπὸ ἓν μέλος, τὸ μέλος αὐτὸ συσκέπτεται... μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Γεωργούλης:—Δὲν καταλαβαίνω γρύ!

Ὁ κ. Δικαστής, ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἕδραν του καὶ κρούει τὸν κώδωνα:—Ἐπαναλαμβάνεται ἡ συνεδρίασις. Κύριοι! Ἀκούσατε τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισεν ἡ Δικαιοσύνη ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν ἐνταῦθα παρόντων μαρτύρων: Ἐπειδὴ ἡ ἀγοροπωλησία Μητρούλια-Λαρδῆ ἐγένετο τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως, μὲ ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις. Ἐπειδὴ ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Λαζάρου Λαρδῆ ποτὲ Γεωργίου ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμάς, ἤτοι τὴν τιμὴν τοῦ χοίρου, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ρηθείσης ἀγοροπωλησίας. Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς διαδικασίας, ὅτι ὁ ρηθεὶς χοῖρος κατεβρόχθισε τὸ βαλάντιον τῆς Οὐρανίας χήρας Χρυσοστόμου Μητρούλια, περιέχον τὸ ἄνω ποσόν. Ἐπειδὴ ὁ Λάζαρος Λαρδῆς ποτὲ Γεωργίου εὐλόγως ἰσχυρίσθη, ὅτι ἠγόρασε τὸν χοῖρον μὲ πᾶν ὅ,τι περιείχετο ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος, ὡς μὴ καταβροχθίσας τὸ βαλάντιον εἰμὴ μετὰ τὴν ἀγοροπωλησίαν, ἐπωλήθη ἄνευ τοῦ ρηθέντος ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος ἦτο ἤδη κτῆμα τοῦ Λαζάρου Λαρδῆ, ὅτε διέπραξε τὴν πρᾶξιν ἐκείνην τῆς λαιμαργίας, ἤτοι τὴν καταβρόχθισιν τοῦ βαλαντίου, ἑπομένως ὁ κύριός του ἦτο ἤδη κύριος καὶ πασῶν αὐτοῦ τῶν πράξεων, καλῶν ἢ κακῶν·

Διὰ ταῦτα,

Δὲν ὑποχρεοῦται ποσῶς ὁ Λάζαρος Λαρδῆς ποτὲ Γεωργίου νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εὗρεν εἰς τὸν σταῦλον τοῦ χοίρου. Τὰ χρήματα ταῦτα τῷ ἀνήκουν....

Ὁ κὺρ Λαρδῆς:—Ζήτω ἡ Δικαιοσύνη! *(Πρὸς τὴν κυρὰ-Μητρούλια θριαμβευτικῶς)*: Δὲν σοῦ τἄλεγα; Ἄκου'τα!

Ὁ κ. Δικαστής:—Σιωπή! Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη! Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τῆς ἀποφάσεως: Ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ὑποχρεοῦται νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ταμείου του ἄλλας ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμὰς καὶ νὰ πληρώσῃ ταύτας ὡς ἀποζημίωσιν καὶ φιλοδώρημα εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια.

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, μισολιπόθυμη ἀπὸ χαρὰν:—Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὑπάρχει λοιπὸν ἀκόμη στὸν κόσμο δικαιοσύνη!....

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς:—Τὴν ἔπαθα!.. Ἔ, δὲν πειράζει! Ἀφοῦ θὰ δώσω ἄλλα λεπτά, καὶ ὄχι τὰ ἴδια ποῦ βρῆκα στὸ σταῦλο, ἡ τιμή μου τουλάχιστον ἐσώθη!

Δεσποινιώ, κλαυθμηρίζουσα:—Χ', χ', χ'! Δὲν φταίω ἐγώ!.. Δὲν φταίω ἐγώ!..

Ὁ κ. Δικαστής, κρούων καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν κώδωνα μανιωδῶς:—Λύεται ἡ συνεδρίασις!

ΑΥΛΑΙΑ

(M. de Vismes) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἡ κατάθεσίς μου ἐτελείωσε!» (Σελ. 48, στ. γ')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ἐφεύρεσις.

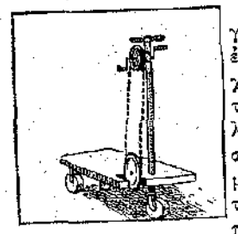

Ἕνας Ἄγγλος ἐπενόησεν ἐσχάτως «μηχανὴν βαδίσματος». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν σανίδα, στηριζομένην ἐπὶ τριῶν τροχῶν, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται διὰ στροφάλου. Ὁ ἄνθρωπος πατεῖ ἐπὶ τῆς σανίδος, γυρίζει μὲ τὰ χέρια τὸν στρόφυλον καὶ προχωρεῖ. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν σημασίαν. Ἁπλῶς εἶνε κάτι περίεργον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

(Ἴδε ΙΒ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.)

α'.) Πρόβλημα.

Ἰδοὺ μία οἰκία ἐν τῷ μέσῳ ὀκταπλεύρου ἀγροῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὀκτὼ δένδρα. Ὁ ἰδιοκτήτης θέλει νὰ μοιράσῃ αὐτὸν τὸν ἀγρὸν εἰς τὰ ὀκτὼ παιδιά του οὕτως, ὡστε κάθε μερίδιον νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον σχῆμα

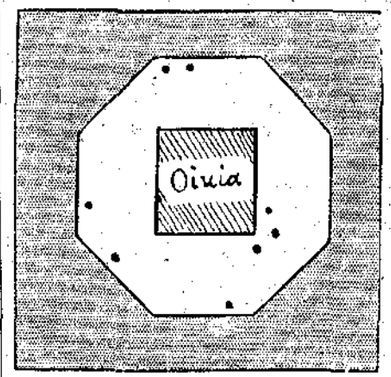

μὲ τὰ ἄλλα ἑπτά, τὴν ἰδίαν ἔκτασιν καὶ ἀπὸ ἓν δένδρον. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ;

β'.) Φωνητόλιπον.

Ἐπεξεργασία τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου.

φλπν - νττς - γρτς - νπσς

γ'.) Γρῖφος διὰ Γαλλομαθεῖς

Ἐπεξεργασία τοῦ Δοξασμένου Ρήγου

pir	vent	venir
1	vient	d'1

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

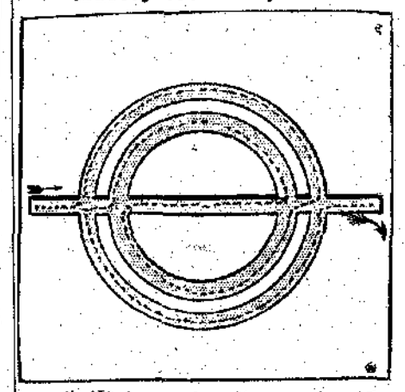

α') Ἰδοὺ πῶς διαγράφεται τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλιάν. — β') Savoir vaut mieux qu'avoir.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΚΑΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ 1913

Εἰς τὴ μικρούλα μας Ἐκκλησία ψάλλονται τα Χριστούγεννα, καὶ μαζὴ ἀκούεται μνημονευόμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Γιαγιᾶς ποῦ εἶχε τὰ περισσότερα ἐγγόνια εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ποῦ ἑορτάζει διὰ πρώτην φορὰν τὴν ὀνομαστικήν της ἑορτὴν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄπειρον. Ἡ Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως ἔχει ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ἀπὸ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ θεῖα παιδιά της τὴν γλυκεῖαν παντοτινὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ ἔχομεν καθῆκον ὅλοι νὰ τῇ ἀποδίδωμεν τὸν φόρον αὐτὸν τῆς ἀγάπης, διότι Αὐτὴ ἔδιδε τὸ θάρρος καὶ τὴν ὤθησιν εἰς τὸ μέγα Ἔργον, τὸ ἔχον σήμερον τόσην μαγνητικὴν δύναμιν, ὥστε ὅταν ἅπαξ ἑλκύσῃ μίαν ψυχήν, νὰ μὴ τὴν ἀφίνῃ πλέον...

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἦτο ἡ 24η Δεκεμβρίου 1819. Ὄρθιος ἐνώπιον ἀπομεμονωμένου βράχου τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει εἰς τὸ ἄπειρον, ἐν σημεῖον τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον «ἐκεῖνος μόνον» ἔβλεπε, ἐνῷ αἱ χεῖρες του ἐσφιγγον μετὰ νευρικῆς κινήσεως μίαν ἐπιστολήν, γραμμένην μὲ τρέμοντας καὶ παιδικοὺς χαρακτῆρας.

«Ἀγαπητέ μου πατέρα, ἔλεγε τὸ παιδί· ἴδοῦ πάλιν πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα... Πότε πιὰ θὰ ἐπανέλθῃς; Κάθε χρόνον, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μητέρα κλαίει καὶ μοῦ ὁμιλεῖ διὰ τὰ ὡραῖα χρόνια ποῦ ἦσο καὶ σὺ κοντά μας... Γιατί, γιατί ἔφυγες τόσον μακρυά;...»

Γιατί εἶχε φύγει;...

«Πτωχὸν παιδί, ἐσκέπτετο ὁ Μ. Ναπολεών, εἶσαι πολὺ μικρὸν ἀκόμη διὰ νὰ ἐννοήσῃς ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ ἡ φιλοδοξία! Ἡ τύχη, ἡ ὁποία τοσάκις μοῦ ἐφάνη εὐμενής, ἐπιτέλους μ' ἐβαρύνθη μίαν ἡμέραν... Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος».

Καὶ ἐν τούτοις, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεζήτει περισσότερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἦτο ὁ θρόνος τὸν ὁποῖον εἶχε χάσῃ, ἡ ἰσχύς ἡ ὁποία τοῦ εἶχε διαφύγει. Τὴν Χριστουγεννιάτικην ἐκείνην βραδυά, κατὰ τὴν ὁποίαν γλυκεῖαι ἀναμνήσεις σωρηδὸν τοῦ ἐπανήρχοντο, ἐκεῖνο ποῦ περισσότερον τοῦ ἔλειπε ἦτο ἡ ἑστία του, τὰ χάδια ταῦ παιδιοῦ του ποῦ μόλις εἶχε γνωρίσει. Ἄρα γε θὰ ἐπανέβλεπε τὸν Ἀετιδέα ποῦ δὲν εἶχε πλέον διὰ πατέρα παρὰ τὸν Θεόν; Τὸν Θεόν!....

Πολὺν καιρὸν τὸν εἶχε λησμονήσει... Τώρα τὸν ἐνθυμεῖτο. Καὶ ὁ μέγας Ναπολεών, ὁ ἥρως τοῦ Austerlitz, ἐκεῖνος ποῦ ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη εἶχε κάμει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Εὐρώπην νὰ τρέμουν, ποῦ καὶ εἰς τὴν ἀποτυχίαν ἀκόμη εἶχε δείξει ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν, ἔκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς Θεότητος.

Καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του, ὁ Ναπολεὼν ἔκλαψε...

Δοξασμένος Ρῆγος.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μέσ' στὸ σκοτάδι ἐλάλησαν
Βραχνὰ κοκκόρισ πρῶτα....
Δάγκ.. Ἡ καμπάνα τρέμοντας
γλυκὰ ξυπνάει τὴν πλάσι...

Δάγκ... Ἔσβυσε ἡ παληὰ χρονιὰ
σὰν τοῦ χωριοῦ τὰ φῶτα...
Δάγκ... Σὰν τὸν ἥλιο ποὺ ἔλαμψε,
ἡ νέα χρονιὰ ἔχει φθάσει...

Τέλος Ἄγρας.

Η ΧΑΡΑ

Μέσ' ς' ἀνθισμένο ἀγρό, ἀνάμεσα στὰ λευκὰ κρινάκια, στοὺς χρυσοὺς στάχεις, στὲς παπαροῦνες, στοὺς κυάνους, εἶνε καθισμένη μία νέα μὲ λευκὴ στολή.

Τὰ ξανθιὰ μαλλιά της, λυμένα γύρω στὸ μέτωπόν της, χρυσόσιλπνο στέφανον ἐσχημάτιζαν. Τὰ γαλανά της μάτια λάμπουν σὰν ἀστέρια, τὸ γλυκὺ βλέμμα της καθρεπτίζει ἕνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ. Ἡ ὡραία μορφή της ἔχει τὴν ἀγγελικὴν γλυκύτητα; τὴν οὐράνια ὡμορφιὰ ἀγγέλου. Γύρω της αἱ λευκαὶ μαργαρίτες, αἱ κατακόκκινες παπαροῦνες, τὰ κυανὰ λουλούδια τοῦ κάμπου, ἐσχημάτιζαν ἕνα ἄντρον μυρωμένον. Ἡ ὡραία νέα ὡμοίαζε περιστερὰν στὴν μικρή της ἐαρινὴν φωλεά. Στεφάνι ἀπὸ λευκὰ λουλούδια εἶνε πλεγμένο στὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ καὶ στὰ κρινόλευκα δάκτυλά της κρατεῖ ἀπὸ τὰ μυρωμένα λουλούδια ποῦ τὴν στολίζουν. Ἕνα ἀηδόνι στὸν πλησίον φράκτη ψάλλει γλυκά, σκυμμένο πρὸς τὴν νέαν, τὸ ρυάκι ποῦ κυλᾷ τὰ κρυστάλινα νερά του τῆς στέλλει τὴν δροσερὴ πνοή του, αἱ πεταλοῦδες ἄφοβες τὴν πλησιάζουν καὶ τὴν χαϊδεύουν μὲ τὰ χρυσὰ των πτεράκια, ὁ ἥλιος μὲ τὰ γλυκά του φιλήματα παίζει μέσ' τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της. Ὅλη ἡ φύσις τὴν φυλάττει μὲ ἀγάπη μὲ θαυμασμό, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορος κρατεῖ σηκωμένα τὰ γαλανά της μάτια εἰς τὸν καὶ τὰ κοραλένια χείλη της χαμογελοῦν γλυκά. Θαρρεῖς καὶ συνομιλεῖ μὲ τοὺς ἀγγέλους, λές καὶ ἀφῆκε λίγο τὴν οὐρανίαν κατοικίαν της καὶ κατέβη στὴ γῆ. Τὴν ἐπλησίαζα ἔκθαμβος, σκεπτική, μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσω ἐὰν ἦτο πράγματι ἔμπρός μου ἡ θεία ἐκείνη ὡραιότης ἢ μήπως ὀνειρευόμην. Τὴν ἐπλησίαζα φοβισμένη, ἔκπληκτος ἀλλὰ μὲ μίαν ἀνέκφραστόν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, σὰν νὰ εὑρισκόμην πρὸ εὐτυχίας ἀνελπίστου, σὰν νὰ εἶχα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μιὰ ὡμορφιὰ ποῦ πάντα ὀνειρευόμην. Λάμψις γλυκειὰ ἦταν χυμένη στὸν ἀγρό, ἕνα φῶς οὐράνιο ἐφώτιζε τὴν ὡραία κόρη. Ἐγοήτευσα μὲ θαυμασμὸν καὶ εὐλάβειαν ἐμπρός της. Ἐκείνη ἐχαμήλωσε τὰ θαυμάσια μάτιά της καὶ μὲ ἐκύτταξε μὲ ἕνα λαμπρὸ χαμόγελο. Τρέμουσα, ἅπλωσα τὸ χέρι μου στὴν λευκὴν στολήν της. Μία δυνατὴ λάμψις μ' ἐτύφλωσε καὶ δὲν ἔβλεπα πλέον τίποτε... Ὅταν ἐσηκώθηκα ἤμουν σ' ἕνα τόπον ἔρημον καὶ σκοτεινὸν καὶ ἡ ὡραία νέα εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ἡ χαρὰ μόλις τὴν ἤγγισα, ἐχάθη.

Ἐξόριστος Ἀτθίς.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ

Εἰς Ἄγγλος πλουσιώτατος εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ γνωρίζῃ ἀνθρώπους ἄνω τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἔτυχε νὰ ἰδῇ εἰς ἓν καφενεῖον τῆς Ἀνατολῆς, ἕνα γέροντα καθήμενον πλησίον τῆς θερμάστρας.

Ὁ Ἄγγλος πλησιάσας αὐτόν, τὸν ἠρώτησεν Ἑλληνιστί:

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε, κύριε, παρακαλῶ;

— Ὀγδοήκοντα, ἀπήντησεν ὁ γέρων μὲ ὕφος μελαγχολικόν.

— Καὶ διατί εἶσθε μελαγχολικός;

— Διότι πρὸ ὀλίγου μὲ ἐπέπληξεν ὁ πατέρας μου.

— Τί; ἔχετε καὶ πατέρα;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Ἑκατὸν δύο...

— Καὶ διατί σᾶς ἐπέπληξε;

— Διότι ὁ παπποῦς μου ἦτο ἀσθενὴς καὶ τὸν ἠνώχλουν.

— Τί ἔκανε λέει; ἔχετε καὶ παπποῦν;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω, ὁ παπᾶς ὅμως ποῦ τὸν ἐβάπτισε, ζῇ καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τὸν ἐρωτήσετε.

— !!!!

Ταταυλιανὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς ἐρωτᾶ τὸν Τοτό:

— Τί λέγεται, παιδί μου, νῆσος;

Καὶ ὁ Τοτός.

— Τὸ ἀρσενικὸν τῆς νήσσας!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ματωμένης Δόξης

***

Ὁ Καθηγητής: — *Τρικυμιώδη Θάλασσα*, πῶς ἐπρόφερραν οἱ ἀρχαῖοι τὴν λέξιν μέλισσα;

Τρικυμιώδης Θάλασσα! — .....

Ὁ Καθηγητής. — Πρόσεχε λοιπόν.... μήπως τὸ ἔλεγαν *μέλιττα;*

Τρικυμιώδης Θάλασσα: — Ἀ μάλισταί οἱ ψευδοί!....

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

***

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Ἐέρεις, ὅτι ὁ σκύλος δὲν δαγκάνουν τὰ καλὰ παιδιά...

— Ἐγὼ τὸ ἔερω, μὰ τὸ ξέρει κι' ὁ σκύλος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συμμαχίας τοῦ 1912

143ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ τῆς Διαπλάσεως».

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ κατὰ τὸν ὡραῖον αὐτὸν Διαγωνισμόν, προτάσσω τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἴδητε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κειμένου—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, εἰς τὴν κωμῳδίαν, σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι,—ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἐκ λάθους, ἀλλ' ἀφημένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ *λέξεις, ποῦ λείπουν*, εἶνε *αἱ λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὕρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὑρῆτε ὅμως; Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅπως γνωρίζετε, καταγίνονται πολλάκις εἰς συμπλήρωσιν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται, ἐφθαρμέναι ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἡμιτελεῖς, εἰς τὰ τεμάχια τῶν πλακῶν καὶ τῶν στηλῶν, τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη φέρει εἰς φῶς. Κάτι παρόμοιον, πολὺ εὐκολώτερον ὅμως καὶ μὴ ἀπαιτοῦν βέβαια τὰς γνώσεις ἑνὸς ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρήσετε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ σεῖς.

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγράφεως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δεικνύει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους Διαγωνισμοὺς μας ἕως τώρα εὐφυία καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπερακροῦν διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα *λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 143ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 6ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπό... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον») λείπει ἡ λέξις (π. χ.) *κακία*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λείπει ἡ λέξις: *ἔχετε*.

Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Ἂν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον ὅποιος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου *εἰς ἕνα*, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὑρόντας τὰς περισσοτέρας *ἀκριβεῖς* λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς *Μεγάλους* Διαγωνισμούς, ἤτοι: τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς· τρεῖς, δύο καὶ εἷς κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων. (Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. Σ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς *δωρεὰν* ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1914, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των, καὶ *ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30* εἰς γραμματόσημον οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1914.

Τί πολλὲς καὶ ὡραῖες κάρτες ποῦ ἔλαβα διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν! Ἀκόμη καὶ ζωγραφισμένες μὲ τὸ χέρι, ποῦ ἀξίζουν διπλᾶ. Εὐχαριστῶ ὅλους μου τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας ποῦ μ' ἐνθυμοῦνται πάντοτε.

Σχετικῶς μὲ τὲς κάρτες, νὰ σᾶς 'πῶ κ' ἕνα συγκινητικόν. Μίαν φορὰν εἶχα μίαν συνδρομήτριαν εἰς τὸ Ἀργοστόλι, τὴν δ. *Μαίρην Σάνδερς*. Κάθε πρωτοχρονιάν, μοῦ ἔστελνε μίαν κάρταν. Ἐμεγάλωσεν, ἔπαυσε νὰ εἶνε συνδρομήτρια, καὶ ὅμως ἡ κάρτα της ἐξακολουθεῖ νὰ μαῦ ἔρχεται. Ἀργότερα ὑπανλούθει

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς διατεθέντας 750, τὸ Προνόμιον παρετάθη μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1914.

Λοιπόν, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

54. Λεξίγριφος

Μιὰ θεὰν εἰς τὸ λεπτό,
Φίλε , θαναστήσῃς,
Ἂν σὲ γράμμα γαλλικό,
Ἀριθμητικὸ κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

55. Συλλαβόγριφος.

Δύο σύμφωνα ἑνώνω
Καὶ νησάκι φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

56. Στοιχειόγριφος.

Τὴν ἀκοήν σου εὐχαριστεῖ.
Μ' ἂν βάλῃς ἕνα θῆτα
Στὴ μέση, τότε, λοῦπα,
Πολὺ σοῦ τὴν δυσαρεστεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

57. Μεταγραμματισμός.

Βγάζεις λάμβδα, θῆτα βάζεις
Καὶ ὁ ἴδιος σὺ θαυμάζεις,
Πῶς νησὶ ἑλληνικὸν
Κάμνει μίαν τῶν ὡρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοποντοφύλακος

58. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως, ὥστε νὰ ἀνα-
* * * Ε * * * γινώσκωνται : καθέτως,
* * * Μοῦσα, ὁριζοντίως Κρά-
* * * τος τῆς Εὐρώπης, δια-
* * * γωνίως δὲ Τιτὰν καὶ Θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Καινούργιες Δάφνες

59. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0	= Πόλις τῆς Ἑλλάδος
2 3 1 0 3	= Φόρεμα.
3 8 9 2 5 8 4	= Νῆσος.
4 1 0 7 4	= Θεά.
5 8 7 6 7	= Φυτόν.
6 3 3 4	= Ὄρος.
7 2 8 5 6 3	= Ποταμός.
8 6 3	= Νῆσος.
9 4 5 6 3	= Ἐπίθετον.
0 5 8 6 3	= Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

60-62. *Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα Πόλεων*

1.—Ἕκαστος μαθητὴς πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ γραπτά του ἐν τάξει.

2.—Ἡ Μυκάλη ἐδοξάσθη διὰ τὰς νίκας τῶν Ἑλλήνων.

3.—Ἡ φάλαινα χρησιμεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

63. *Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου κ' Ἐλλιποσυμφώνου*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

* - * * - * - * - *

τὰ δὲ δεύτερα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου :

** - ** - **

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις :

1, Ἀριθμητικόν· 2, Σύνδεσμος· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Λάσπη· 5, Ὁμηρικὸς βασιλόπαις· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

64. *Φωνηεντόλιπον*

Μδν - πρ - τ - τλς - μκρζ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

54. *Γρῖφος*

1
Πλ δς 1 1 1 θ' οὖς ἓα ζῇ.
1
1
1 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 43-44

457. Παιώνιος (πέ, ὤν, Ἴος.)—458. Λέσβος - λέμβος.— 459. Ἀρα-ἀρά.—460. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ἀπόλλων, Πᾶν, ὅπλον, λέων, ἐάν, ὧν.)

461.

Λ Λ Σ
Ο Ε Ο
Χ Χ Μ
Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν
Λ Ι Γ
Υ Ν Ο
Ο Λ Σ

462.

ΜΙΛΗΤΟΣ
Ι Α Ε Κ
ΛΑΡΙΣΣΑ
Η Ι Σ Η
ΤΕΣΣΑΡΑ
Ο Σ Ρ Ν
ΣΚΑΠΑΝΗ

463, Ὁ Μάρκος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον.—464. ΑΓΛΑ-ΓΑ—ΛΑΙΜΟΣ—ΑΙΑΚΟΣ (ΑΛϵΑνία, ΓΑλΙκία, ΑΙϵΑνος. ΑΜΙΚτος, ΙΟν, ΑΣΣος.) — 465. Ἡ μουσικὴ ὑψώνει τὸν νοῦν καὶ καταπραΰνει τὰ πάθη. — 466. *Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ τὰς δυσκολίας.* (Ἡ ἐπιμέλια νἰ κᾶ - τὰς δίς - κολίας.)

467. Κατάνη (κατά, νΐ.) — 468. Κώνωψ-κώνος.—469. Κόμης-μῆκος.— 470. Τὸ ῥῆμα ἀπορῶ (ἀπὸ ῥῶ.)—471 - 473. 1, Νέος ἂν πονήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθαλές· 2, Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν· 3, Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.

474.

ΚΑΛΑΜΑΙ
ΠΑΛΑΙΟΣ
ΓΟΜΟΡΡΑ
ΓΑΑΗΝΟΣ
ΔΟΛΙΧΟΣ
ΣΟΛΟΜΩΝ
ΣΕΒΗΡΟΣ

475 - 479. Διὰ τοῦ Θ: *Θρόνος, πόθος, θύρα, θαμών, θεά.*— 480. ΑΕΤΟΣ - ΝΗΣΣΑ (Ἀλκμάν, ΕκάϵΗ, ΤαρσόΣ, Ὄλυμπος, Σόδομα.)—481. Δεινὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν.—482. *Ἡ ἕξις δευτέρα φύσις·* (η ἕξ εἰς δευτεραφ εἰς εἷς.)

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν (12ην Ἰανουαρίου) καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Α' Νεκροταφείου τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας μητρός, ἀδελφῆς, θείας, μάμμης καὶ προμάμμης

ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ὅπως εὐαρεστούμενοι προσέλθωσι καὶ συνενώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις.

Τὰ τέκνα

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΑΡ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ, ΑΡΙΣΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

Αἱ ἀδελφαί, Οἱ ἀνεψιοί, Οἱ ἔγγονοι, Οἱ δισέγγονοι, Οἱ τρισέγγονοι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἡ ἐν Πειραιεῖ λειτουργοῦσα ***Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου.***

Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. Ἐν Πειραιεῖ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 3 καὶ 4 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 41 καὶ 49.)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Γ. Κ. Γαϊτάνας, Ἰόλη, Ἐμ. Μ. Φλωράκης
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Χρ. Καρούζος.
ΑΡΓΟΥΣ : Γ. Ε. Γκόνφαλ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Γ. Μπερδαι ὁπουλος, Βασ. Ν. Βοσνιάκος (2, 3, 4.) Ἀγ Α. Δαλέγκας (3, 4).
ΙΘΑΚΗΣ : Γ. Κ. Κολαΐτης, Ἀνδριάνα Δ. Κασσιανοῦ.
ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ : Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Μαρία Κάϊτα.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ : Αἰολεύς.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Σοφία Σ. Νικαλαΐδου,
ΛΑΡΝΑΚΟΣ : Γιγαντομάχος Ἕλλην.
ΠΑΤΡΩΝ : Φουσιανελλᾶς. (2, 4) Πατρινὸ Ναυτόπουλος. (3,4).
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Κωνστ. Θ. Κριεμάδης.
ΧΙΟΥ : Λατρευτὴ Κεανόλευκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΓΕΩΡΓ. Κ. ΓΑΪΤΑΝΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2543.